

Fricz Tamás - Gundel Takács követte igazmondásban Knézyt, és ez jó

2013 október 15. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

A pénteki 1–8-as megaláztatás után talán kegyeleti okokból nem kellene megszólalni – részemr?l immáron másodszor –, ám aki valaha szerette és szeretné szeretni a magyar futballt, az mégsem maradhat csendben.

Egy dolog biztossá vált ebben a tragikus, kriptai hangulatban, báró Eötvös Józsefet parafrazeálva: labdarúgásunk nem maradhat jelen helyzetében.

Néhány héttel ezel?tti írásomban azt fejtegettem, hogy elég volt a magyar foci nev? semmi körüli hazudozásból, végre mondjuk ki a pocsékról, hogy pocsék (finoman fogalmazva), mert ez és csak ez ad kiindulópontot ahhoz, hogy kíméletlenül szembenézzünk a tényekkel és végre tényleg történjen is valami.

Ám természetesen én sem tudtam kivonni magam a szurkolói lét tudatállapotából, s a holland–magyar meccs elé mégiscsak úgy ültem le, hogy hátha… Hátha tévedtem, hátha tévedtünk mindannyian, hátha valóban megijedtek a fiúk a bukaresti katlanban, de ez csak egyszeri lélektani kisiklás volt, tanultak ebb?l, és ez még egyszer nem fordulhat így el?. Azt mondtam magamnak: ha Amszterdamban képesek vagyunk valami olyan teljesítményre, ami ha nem is vezet gy?zelemre, de futballhoz hasonlít, akkor talán felállhat ez a csapat, s talán még fejl?dhet is.

Nos, a péntek este brutálisan bizonyította: szó sincs err?l. Ennek a csapatnak, ezeknek a futballistáknak vége. Most láthatóan nem voltak sokkolt állapotban. Úgy játszottak, ahogy tudtak, annyit adtak, amit tudnak. Nos, ez pedig nulla. A „guzmicsizmus” folytatódott a pályán (ráadásul szegény Guzmics – már megint a meccs elején – bent ragadt egy holland támadásnál, szerencsére a bírók lest ítéltek). Le a kalappal Egervári Sándor el?tt, akinek az emberi tisztességében egyébként sem kételkedtem eddig sem, pusztán azt állítottam legutóbb, hogy egy olyan vereség után, mint a romániai volt, Európában szokás lemondani. Most ezt megtette, s azt tette végre, amit tisztességes módon ilyenkor tenni lehet és kell.

A „mérk?zésr?l” nincs mit mondani, hiszen edz?partnernek sem voltunk jók, ellenünk a hollandok még begyakorolni sem tudtak bizonyos támadó variációkat, mert azt csak úgy lehet, ha az edz?partner bizonyos komolyságot mutat fel. Vicces partnerrel szemben viszont nincs mit gyakorolni sem.

És még egy: könyörgöm, senki ne merjen számolgatni arról, hogy még így is bejuthatunk, ha és akkor és amennyiben…! Ha valaki ezt megteszi, annak legszívesebben egy pofont adnék mérgemben, mert nem értett meg az egészb?l semmit. Nem értette meg, aki még számol, hogy a számolgatásnak akkor van értelme, ha van csapat

és futball, amiért és ami miatt számolni érdemes. A nívótlanság minek jusson be bárhová is?

Egyik barátom mindig azt mondogatja nekem: értsd meg végre, a magyar futballt el kell felejteni, mert menthetetlen, a pályákat be kell hinteni sóval és annyi. Az arra érdemes sportágakat kell támogatni, amelyek sikereket hoznak Magyarországnak, nem pedig egy évtizedek óta halódó ágazatot.

Van ebben igazság, biztos, hogy például a kézilabda sok örömet okoz mostanában a magyar sportszeret? embereknek. De muszáj tudomásul venni: a futball Európa – és szinte az egész világ – nagy játéka, maga A Játék. Ez a világ f? kollektív kikapcsolódása, sokan a focin keresztül ismernek meg és el általuk korábban abszolút nem ismert országokat, nemzeteket. A futballsikerek ha áttételesen is, de rangot adnak egy országnak, elfogadottá válnak nemzetek a nemzetközi közvélemény el?tt (néha persze még méltatlanul is). Jó példa erre Puskás Öcsi, aki által valóban el tudnak helyezni bennünket a világban.

A profi – hangsúlyozom: profi! – futballból nem maradhatunk ki, s nem fogadhatjuk el, hogy vége a magyar futballnak. Egyrészt a fentiek miatt sem, másrészt pedig vegyük észre: a magyar emberek iszonyatosan vágyják és kívánják a magyar focisikereket! Hosszú évek kudarcai után ha csak egy kis jó eredmény is születik egy válogatott mérk?zésen, a következ?n már teltház el?tt játszik a magyar válogatott! Mit mutat ez? Azt, hogy mondjunk le a futballról? Ugyan már, ellenkez?leg!

Ez a totális megalázás, ami pénteken este megtörtént velünk Amszterdamban, egyvalamire nagyon jó: hogy többé nem lehet hazudozni. Itt is, mint az élet más területein, vége a mellébeszélésnek. Új játékosok kellenek, új edz?k, új struktúra, új utánpótlásképzés, újfajta finanszírozás, a pénzmosodák megszüntetése, a fociból él?k, a hiénák elzavarása, a teljesítmény nélkül felvett nagy pénzek megszüntetése stb., stb. És az MLSZ-r?l: semmi érdemit nem csinálni, pusztán a neoliberális nemzetközi közvélemény nyomásának rémülten és ájultan megfelelve a még létez? magyar szurkolókat regulázni és arra késztetni ostoba intézkedésekkel, hogy ne járjanak többé mérk?zésre, hát ez nem nagy teljesítmény… S?t, ez nem teljesítmény, hanem szánalmas gyávaság!

Csak egy példa: patrióta okoknál fogva is újpesti szurkoló vagyok, s megdöbbenve látom, hogy az egykoron Fazekast, Benét, Dunai II-t, Zámbót felsorakoztató, 1974-ben BEK-négyes dönt?ig jutott, patinás labdarúgóklubot, az UTE-t hogyan verik szét, rabolják ki, használják pénzmosodának. Itt, a szemünk láttára, s a külföldi tulajdonos közben sokat „bosszankodik”… Szégyenszemre hagyjuk, hogy – többek között – ez is megtörténhessen, s nem tesz senki semmit, nem szól senki semmit.

Szóval: labdarúgásunk nem maradhat jelen helyzetében.

Fricz Tamás - mno.hu

Ajánló